

Han har sagt, at de Fattiges Kasse efter sit Væsen lever af frivillige Bidrag. Godtgjøre-
heden er rundt om i Landet og navnlig i Kjøb-
stederne stor, og sagde det ærede Medlem, man
skal vogte sig for at lamme eller svække den; men
naar Kommunerne ville give af deres Midler til
de Fattiges Kasse, ville de derved i væsentlig
Grad svække Lyften hos Private til af deres God-
tgjørethed at komme de Fattiges Kasse til Hjælp.
Men hvad vil da den ærede Landstingsmand
sige, naar Staten millionvis støtter de Fattiges
Kasse? Vil det ikke i højeste Grad lamme Lyften
til fra Private's Side at komme Kassen til Hjælp?
Kan der være nogen Tilbøjelighed til ved frivillige
Bidrag at komme halvt eller helt offentlige Kasser
til Hjælp? Det forekommer mig, at den samme
Betragtning, som kan gjøres gjældende overfor
Bidrag fra Kommunen, vil i endnu højere Grad
kunne anvendes om Bidrag fra Staten, der staar
endnu fjernere, og at et saadant Bidrag endnu mere
vil berettigede den Betragtning, at, naar Staten har
taget sig af de Fattiges Kasse, vil den lille Stjærn,
som i Virkeligheden ikke godt kan undværes, ikke
behøves. Jeg tillægger den private Godtgjørethed,
ledet paa rette Maade, den allerstørste Betydning,
og det er ogsaa en Grund, hvorfor jeg betragter
Forslaget under § 14 Nr. 2 som aldeles for-
kasteligt, thi jeg har den Overbevisning, at Staten
hverken paa den ene eller den anden Maade kan
afhjælpe de haarde Tider, som ofte indtræde, Ar-
bejdsløsheden og Følgerne deraf. De kunne kun
afhjælpes derved, at den store, talrige Klasse, som
er underkastet disse Forholds Tryk, tager sig sam-
men og ved Sparommelighed og Vindskibelighed
i de gode Tider indrette sig paa at kunne møde
de slette. De kunne ikke derved sikre sig, thi den
Klassens Gøne slaar ikke til; men naar der i For-
bindelse dermed udviller sig en ret Barmhjertig-
hedens Aand, et rigtigt Broderfjnd hos de Klasser,
der ere saa lykkelige ikke at være underkastede Næ-
ringsforger, saa vil dette i Forbindelse med den
nævnte Omfjorg hos Arbejdsklasserne selv udgjøre
det eneste virkelige Middel, der kan høde paa de
haarde Tiders Tryk. Det er ifølge denne Be-
tragtning, at jeg maa være imod Forslaget, og
med den for Die kan jeg som opmærksom Tilhører
af det ærede Medlems Foredrag endnu mindre
forstaa, hvorledes han kunde komme til dette Re-
sultat.

Jessen: I Modsetning til den ærede
Taler, som nu fatte sig (Kaysen), tror jeg ingen-
lunde, at et Bidrag fra Statskassen til Kommu-
nerne vil for Kommunerens Beboeres Betragtning
stilles ved Siden af Bidrag fra Kommunens Kasse
til de Fattiges Kasse. Der er stor Forskjel, thi
uagtet vi Alle staa i Forhold til Statskassen,
staa vi ikke i saa nært Forhold til eller have
saadan direkte Interesse i Statskassen som i Kom-
munkassen. En Gave fra Statskassen vil blive

betraget aldeles som en Gave fra en anden Vel-
gjører. Jeg veed meget vel, der er Spørgsmaal
her, ikke om hvorvidt man skal modtage Gaven,
men hvorvidt Gaven bør gives. Det Spørgs-
maal har jeg ikke villet indlade mig paa. Jeg
har blot udtalt, at, dersom den lovgivende Magt
vilde vise sig saa velgjørende mod Kommunerne,
skulde jeg for mit Beskommende med Glæde mod-
tage en saadan Gave og sørge for, at den, hvor
jeg hører hjemme, skulde blive rigtig godt an-
vendt.

Oyeblik: Naar den ærede sidste Taler
(Jessen) sluttede saaledes som han gjorde, maa
man sige, at han taler ikke som Landstings-
mand, men som Borgemeister i Horsens, og det er
to forskellige Ting. Jeg kan være enig med det
ærede Medlem i, at der maaske ikke kan være no-
get Støvende i, som han udtrykte sig for, at en
Kommune modtager en Gave af Statskassen, men
det er, som han iøvrigt selv indrømmede, ikke det,
det dreier sig om her. Det, det dreier sig om
her, er, hvorvidt det Bidrag, som staar opført i
§ 14, fra Lovgivningsmagtens Side kan siges at
være forsvareligt, og der forekommer det mig, at
der er et Moment, som fremfor Alt bør gjøres
gjældende, men som navnlig ikke den næstsidste
Taler berørte, og det er den skrigende Uretfærdig-
hed i Maaden, hvorpaa dette Bølsb skal fordeles.
Man kan godt forstaa, at maaske Medlemmer af
det ærede Thing, som repræsenterer store og rige
Kommuner, sige, at de aldeles ikke genere sig for
at modtage Bidrag af Statskassen til disse Kom-
muner, men det er dog aldeles urimeligt at tænke
sig en Fordeling af denne Million efter Folket-
allet. Følgen vil blive, at Kjøbenhavn, Horsens,
kort sagt, alle de store og velhavende Byer, som
have den talrigste Befolkning, faae omtrent alle
Pengene, hvorimod de smaa Kjøbstæder, der i
Reglen ere meget trykkede, og de smaa Landkom-
muner — jeg vil nevne de jydskke Hede Kommuner
— der have et ganske forsvindende Indbygger-
antal i Sammenligning med de andre, Ingenting
faae, og det er dog netop der, jeg tror, man maa
sige, at Nøden er størst. Altsaa, Fordelingen sker i
omvendt Forhold til Trangen. Det er Noget, som
det forekommer mig, at Lovgivningsmagten aldrig
kan være med til.

Jessen: Det forekommer mig netop, at
Fordeling efter Folketal er den eneste retfærdige
Maade at fordele denne Million paa. Jeg tror,
det kan siges med Sandhed, at der, hvor der er
den største samlede Mængde, er der netop ogsaa
forholdsvis det største Antal af dem, der trænge
til at hjælpes ad den Veie. I de smaa Land-
kommuner er Antallet af dem, der kunde trænge
til at faae den Slags Hjælp, virkelig saa over-
ordentlig ringe, hvorimod der i de store Byer, og
netop i Forhold til deres Befolknings Størrelse,